

У «Медоборах» - золотава осінь...

Негода вже без Куйбіди

■ 3 посади пішов перший заступник начальника Тернопільської ОВА.

17 листопада начальник Тернопільської обласної військової адміністрації В'ячеслав Негода підписав розпорядження про звільнення свого першого заступника Степана Куйбіди. Про це обидва посадовці повідомили у соціальній мережі.

В'ячеслав Негода одразу розставив крапки над "і": "Рішення про звільнення – його власне, усвідомлене і спокійне. Ніяких прихованих мотивів, ніяких "закулісних історій" – тільки вибір людини, яка знає, куди хоче рухатися далі. Степан Куйбіда відповідав за складні напрямки, завжди робив більше, ніж вимагала посада. Дякую за спільну роботу, за витримку в штурмах і за рівну, достойну позицію в кожній ситуації. Нехай подальший шлях буде світлим і результативним".

Сам Степан Куйбіда підтвердив: понеділок став останнім робочим днем не лише на посаді першого заступника, а й завершив майже десятирічний шлях на державній службі.

"Після Революції Гідності я вирішив: якщо хочеш змін – заходь у систему і роби. Так почався мій шлях як стажера у Львівській ОВА. Далі – різні посади, які привели мене в Тернопіль. Ці роки були складні, інтенсивні, переможні, програвші, виснажливі. Але точно – цінні", – написав він.

Куйбіда подякував В'ячеславу Негоді та його заступникам Володимирі Василенку, Тарасу Пастуху, Павлу Журбі, керівниці апарату Світлані Беспоповцевій, голові об-

лради Богдану Бутковському, його заступником Ігорю Сопелю та Володимирі Болешуку, меру Тернополя Сергію Надалу, головам громад, райадміністрацій, керівникам територіальних органів, ЗМІ та тернополянам за підтримку й можливість реалізувати зміни. "А поки – повертаюся додому. Новий статус сім'янина, любов до рідного Львова і розуміння, що я для нього можу зробити більше, дають старт новому етапу мого життя у всіх сенсах. Політичних амбіцій не маю. Крапка. Але маю багато ідей, час яких настав. Про досягнення за майже 10 років і плани на майбутнє розповім згодом", – підсумував Степан Куйбіда.

Нагадаємо, Степан Куйбіда обіймав посаду першого заступника з вересня 2024 року. До цього очолював департамент економічної політики Львівської ОДА, працював у сфері промислової політики, має науковий ступінь кандидата економічних наук. Він є сином відомого українського політика, науковця та поета Василя Куйбіди.

Гриць СИНІВЕЦЬ

Зустріч у Генконсульстві України в Любліні

Тернопільщина продовжує розширювати мережу міжнародних партнерств. У Генеральному консульстві України в Любліні відбулася робоча зустріч, присвячена розвитку співпраці між громадами області та гмінами польських воєводств. Генконсул України в Любліні Олег Куць та консул Людмила Смея прийняли начальника відділу міжнародного співробітництва та промоції Тернопільської обласної ради Руслана Кулика.

Під час перемовин сторони окреслили ключові напрями подальшої двосторонньої взаємодії. Особливий акцент зробили на зміцненні зв'язків між територіальними громадами Тернопільщини та органами місцевого самоврядування консульського округу в Польщі.

У ході зустрічі були визначені нові можливості для започаткування та реалізації спільних ініціатив – від розвитку партнерських проєктів до розширення обміну досвідом між регіонами.

"Ми переконані, що спільні зусилля дадуть змогу досягти відчутних результатів та сприятимуть створенню нових можливостей для наших громадян", – зазначили представники консульства.

Зустріч у Любліні зафіксувала послідовну й активну позицію Тернопільщини у розбудові міжнародних контактів та поглибленні українсько-польської співпраці на місцевому рівні.

Бучач відвідав Глава УГКЦ

■ 12 листопада Тернопільщину відвідав Глава УГКЦ, Верховний Архієпископ Києво-Галицький Блаженніший Святослав. Він завітав до Бучача з нагоди дня пам'яті святого священномученика Йосафата Кунцевича та 30-ї річниці відновлення діяльності ліцею імені Святого Йосафата.

Урочистості розпочалися Архієрейською Божественною Літургією у Бучацькому монастирі отців Василіян, що зібрала сотні вірян. Разом із Блаженнішим співслужили єпископ Степан Сус, правлячий єпископ Бучацької єпархії владика Димитрій Григорак та архієпископ, митрополит Тернопільсько-Зборівський Василь Семенюк, отці василіани та численне духовенство.

"Ми прийшли до вас, учні третього тисячоліття, щоб тут ви отримали путівку в життя. Але найважливіше – щоб ви тут черпали з джерела життя вічного, яким є живий, присутній між нами Христос". Цими словами Глава УГКЦ звернувся до учнів Бучацького ліцею імені святого Йосафата під час Архієрейської Літургії з нагоди 30-річчя відродження духовно-освітнього закладу.

Предстоятель зазначив, що Господь шукає серед людей співпрацівників, через яких Він сам може послужити своєму народові. Саме таким, за словами архієрея, був святий священномученик Йосафат: "У ньому пульсувала повнота життя, і тому все довкола нього відроджувалося. Навіть серед пустелі він створив оазу духовного й людського розквіту".

У контексті святкування 30-річчя Бучацького ліцею імені святого

Йосафата Глава Церкви нагадав багату історію цього закладу, який Господь "запалив ще в 1712 році". Блаженніший Святослав окреслив етапи розвитку ліцею: богословську освіту для священників у XVIII столітті, учительську семінарію в час Австро-Угорщини і місійний інститут, створений у 1911 р., що "виховав василіанських місіонерів, які потім пішли по всьому світі".

"Цей колегіум, цей центр богословської освіти і місійного духа знищили "совєтські визволителі" в 1940 році. Але ніщо не може загасити світла Христової істини", – наголосив Патріарх.

Блаженніший Святослав подякував о. Іванові Майковичу, ЧСБВ, який відродив колегіум, а також відзначив унікальний приклад державно-церковного партнерства, оскільки "місцева влада є співзасновником цього колегіуму разом із Чином святого Василія Великого".

Глава УГКЦ висловив вдячність за плоди праці ліцею: "Ми хочемо подякувати за те, що багато добрих душпастирів і героїв України та Церкви цей колегіум уже виховав". Серед випускників він згадав владика Степана Суса, єпископа Курії Києво-Галицького Верховного Архієпископства, о. Йосифа Кральку, протоігумена Провінції Найсвятішого Спасителя в Україні, а також о.

Тимотея Коцура, новопризначеного духовника Колегії святого Йосафата в Римі.

Він окремо згадав і про випускників, які стали військовими: "Ми знаємо, що щонайменше п'ять випускників віддали своє життя як герої за Україну у борні з російським загарбником".

Звертаючись до ліцеїстів, наголосив, що саме вони є надією Церкви й українського народу: "Майбутнє нашої Церкви та України намальоване на ваших обличчях. Шукайте Божої волі й відкривайтеся на діяння Святого Духа, тоді зможете оновлювати цей світ силою віри".

Після Літургії Глава УГКЦ скерував особливе слово вдячності освітянам, які в умовах війни продовжують своє служіння: "Сьогодні бути вчителем у середній школі під час війни – це героїство. Ми чуємо про драматичну ситуацію української освіти, але дякуємо Богові за таких педагогів, які залишаються поруч зі своїми учнями і діляться з ними не лише знанням, а й серцем".

Предстоятель заохотив учнів цінувати дар навчання та закликав плекати покликання до священничого й монашого служіння. "Хлопці, Церква вас потребує. Наші семінарії й монастирі чекають на вас. Присутність молодого священика поруч із людьми сьогодні – це знак надії".

Під час візиту Блаженніший також відвідав церкву Покрови Пресвятої Богородиці у Бучачі, де помолився за мир, єдність і добробут українського народу.

■ Де у цю пору може бути затишно душі, коли на якусь мить забуваєш про війну, соціально-побутові проблеми? Повірте – на Гримайлівщині. Тут тисячолітні гори з прадавніми лісами і скелями, які охороняє законодавство про заповідні землі, тут можна побути наодинці з собою та з неймовірною осінньою природою, багатую на багрянні та жовті барви...

Ідентичність, культура і природність

Гримайлівська громада – це територія, де історія не лише зберігається в музейних вітринах, а дихає в кожній рослині, живе під куполами давніх дерев'яних церков, пробивається сонячними променями у карстових озерах та давньому парку.

Днями саме сюди відбувся престур у рамках проєкту "Культурна ідентичність Гримайлівської громади", покликаний зібрати воедино голоси минулого і сьогодення, аби зберегти для майбутніх поколінь пам'ять, традиції, ідентичність, культуру та природність місцини, овіяної як правдивими історіями, так і легендами.

Журналісти мали змогу помандрувати десятками туристичними локаціями Гримайлівської громади, переглянути презентацію промоційних відео, почерпнути максимум інформації про ці місця.

"Основна мета проєкту – це не лише популяризація пам'яток природи, архітектури та історії, а й привернення уваги до тих об'єктів, які є унікальними та потребують збереження. Тому ми закликаємо місцеву владу, активістів, істориків докласти максимум зусиль, щоб зберегти ці та інші пам'ятки нашої громади для майбутніх поколінь, – зазначив голова ГО "Мистецький фестиваль "І" Василь Томчишин. – Ми досліджуємо місця, де переплітаються легенди і факти: карстові вікнини, які "дихають" давнім

морем; дерев'яні храми, що зберігають тепло рук своїх творців; гірські печери, де жили відлюдники; шляхетні садиби, які бачили любов, втрати й нові початки".

Проєкт "Культурна ідентичність Гримайлівської громади" став можливим завдяки підтримці у межах грантової програми "Згуртованість через культуру", яку впроваджує Український культурний фонд та фінансує швейцарсько-український проєкт "Згуртованість та регіональний розвиток України", UCORD, що втілюється за підтримки Швейцарії через швейцарську агенцію розвитку та співробітництва компанією NIRAS Sweden AB.

У рамках цього проєкту команда ГО "Мистецький фестиваль "І" спільно з Гримайлівською селищною радою та ПП "Вікнини" створила основу для туристичного маршруту сільської громади з великим, але недооціненим потенціалом. У межах ініціативи розміщено інформаційні стенди біля 10 ключових історично-культурних локацій, брендований каталог для поширення серед потенційних партнерів громади, 11 промоційних відеороликів.

"Туризм для нашої громади є одним із основних пріоритетів, адже не кожна громада має у своєму "портфелі" туристичних принад такі унікальні локації та таких видатних постатей, як наша, – каже голова Гримайлівської громади Микола Сідляр. – Тому ми й надалі будемо підтримувати всі ініціативи, що спрямовані на розвиток туризму в громаді".

Закінчення на 3 стор.

40 днів до зустрічі з Месією

■ 15 листопада розпочався Різдвяний піст. За 40 днів ми святкуватимемо Різдво Христове – винятково важливу подію всієї історії. Різдвяний піст, відомий у народі як Пилипівка, починається наступного дня після вшанування пам'яті святого апостола Филипа.

У назві є символізм: життє апостола зображує прагнення Филипа зустріти Месію. Так і кожен з нас протягом цих сорока днів готується до особливої зустрічі з Новонародженим Немовлям, Який прийшов спасти нас і дарував вічне блаженне життя у Царстві Божому. Різдвяний піст – останній багатоденний піст календарного року. За душевним настроєм він радісний, бо передусім великому святу Народження Спасителя, і не який суворий, як Великодній.

Щодо обмежень у їжі, традиційно утримуємося від м'яса, молока, сиру, яєць, вершкового масла. У вівторок, четвер, суботу та неділю, а також на свято Введення в храм Пресвятої

Богородиці (21 листопада) можна вживати рибу. Після дня святителя Миколая (6 грудня) і до передсвятя Різдва Христового (20 грудня) риба – тільки в суботу та неділю.

Водночас дотримання лише тілесного посту – обмеження в їжі та задоволеннях – без духовного нічого корисного не приносить для спасіння душі та наближення до Бога. Справжній піст пов'язаний з молитвою, примиренням, ділами милосердя, виявами любові до ближніх, поканням. Тілесний піст без духовної складової – проста тимчасова дієта.

У час війни форма посту змінюється, але сутність залишається: самообмеження заради духовної досконалості, примноження справ добра, служіння та допомоги ближнім. Молитва за українське військо, за страждальців і тих, хто терпить утрати, прохання про Божий захист, перемогу і справедливий мир – внесок кожної віруючої людини у наближення спільної перемоги.

Нехай час Різдвяного посту стане для всіх періодом духовного укріплення, віднайдіння опори, надії та утвердження впевненості: добро завжди перемагає зло!

19 листопада – хмарно, вдень невеликі опади у вигляді снігу і дощу. Вітер північно-західний, 2-5 м/с. Температура повітря вночі 0, вдень 2 градуси тепла. Атмосферний тиск 736-733 мм рт.ст. Схід сонця – 7.35, захід сонця – 16.30. Тривалість дня – 8.55.

20 листопада – хмарно, без опадів. Вітер північно-західний, 3-6 м/с. Температура повітря вночі близько 0, вдень 6 градусів тепла. Атмосферний тиск 733-731 мм рт.ст. Схід сонця – 7.36, захід сонця – 16.29. Тривалість дня – 8.52.

Недоспаний світанок у бинтах,
Прикритий заволоками-димами.
І вирвами задить оглухлий шлях,
Де вправ боєць,
(А ще не знає мама...)
Китайкою сукорить на лиці.
Заполнили очі карі-карі.
Ще підповзуть,
як паморозь, бійці.
Не лишать на поталу, на покару...
Розкритий лежить,
неначе хрест
Між зболевими
Заходом та Сходом.
Вже потім -
пам'ять, біль, сльоза, протест...
В граніті заніміє нагорода...
Намолено схилились небеса.
На вітрі голосила тихо вітка.
Відчаснів... Нічого не сказав.
Земля українська
в кулаку за свідка.
Володимир КРАВЧУК

Понад рік
вважався зниклим безвісти

9 листопада жителі Збарзької та Білецької громад віддали останню шану військовослужбовцю, кулеметнику відділення взводу спеціальної роти, уродженцю села Шили, мешканцю села Дітківці, нині Тернопільського району, солдату **Богдану Романовичу ЛЕВЧУКУ** (8. 02. 1990 р.н.), який загинув під час виконання бойового завдання 20 вересня 2024 року поблизу населеного пункту Гірик Покровського району Донецької області.

Світлої пам'яті Богдан "довгий час вважався зниклим безвісти, і лише на початку листопада цього року вдалося встановити його особу та повернути на Тернопільщину. Ця звістка з боєм увірвалася до батьків, дружини та сина воїна Богдана... У скорботі схилиємо голови перед подвигом захисника, який до кінця боровся з ворогом, склав велику жертву на вівтар свободи нашого народу..." - йдеться в повідомленні Білецької сільської ради.

Поховали захисника у с. Дітківці. Щиро співчуваємо рідним і близьким, друзям і побратимам... Вічна пам'ять і слава Герою!

В останню дорогу
проводжало все село

10 листопада жителі Великобережівської громади провели останньою життєвою дорогою військовослужбовця, мешканця села Петриків **Ігоря Ростиславовича ГОРДІЮКА** (12. 08. 1984 р.н.), серце якого перестало битися 6 листопада.

Світлої пам'яті Ігор був мужнім і відповідальним воїном, а в житті чуйним і доброзичливим чоловіком.

У соцмережі опублікували сотні співчуттів рідним захисника. Зокрема, Оксана Добровольська написала: "Надіє Мирославівно, прийміть найщиріші та найглибші співчуття. Нехай Господь прийме вашого сина Ігоря до Царства Небесного. Вічна йому пам'ять..."

"Провести Героя в останній земний шлях прийшли рідні, близькі, друзі,

однокурсники, колеги, побратими, односельці, знайомі та всі, хто знав і шанував Ігоря. На колінах та з прапорами провели бійця до місця вічного спочинку. У Ігоря Гордіюка залишилися дружина, син, батьки та сестра..." - повідомили у Великобережівській селищній раді.

Поховали захисника у рідному селі. Щиро співчуваємо рідним і близьким, друзям і побратимам... Вічна пам'ять і слава Герою!

"Неможливо викинути з серця того, кого любивш..."

10 листопада жителі Мельнице-Подільської громади провели останньою життєвою дорогою військовослужбовця, мешканця села Устя, що на Борщівщині, капітана **Петра Івановича КОЛОДРУБСЬКОГО** (23. 04. 1966 р.н.), серце якого перестало битися 1 листопада у м. Павлоград Дніпропетровської області.

Світлої пам'яті Петро з перших днів повномасштабного вторгнення став на захист України. "Триває війна, яка забирає найкращих синів і дочок України. У нашій пам'яті, наших серцях Петро Іванович назавжди залишиться, як вчитель, як воїн та патріот, а найголовніше - світла людина..." - повідомили у Мельнице-Подільській селищній раді.

"Віна у нашу сім'ю увірвалася 28 січня 2015 року. Повістка татові вручили в школі, викликавши з уроку хімії у 8 класі. Після проходження підготовки на Львівщині, від початку березня 2015 року він служив на посаді заступника начальника відділу бойових навчань 44-ї окремої артилерійської бригади. Звільнився 30 квітня 2016 року. Потім - майже щорічна місячна перепідготовка на військових полігонах, курсова перепідготовка у Львівській академії сухопутних військ. Після початку повномасштабного вторгнення перший бій прийняв 25 лютого 2022 року поблизу Малина на Житомирщині на посаді взводного-артилериста. Потім - оборона Києва, Київщини. Від початку червня 2022 року - на аналогічній посаді у 6-му окремому стрілецькому батальйоні. Семенивка, що на Чернігівщині. Від початку червня 2023 року - в командному пункті 42 ОМБр. Серебрянське лісництво, Часів Яр, Бахмут, Соледар, Вовчанськ. Покровський напрямок став, на жаль, останнім... Наш тато був ґрунтовним педагогом. Розказував своїм учням багато цікавого про світ флори і фауни. А скільки дерев і квітів вони разом посадили біля школи, в парку, на берегах річок!.. Любий тату, щиро дякуємо тобі за все. Обіцяємо берегти нашу маму, доглядати кожне деревце, кожну рослину, посаджену тобою. Для нас ти будеш завжди живим, бо неможливо викинути з серця того, кого любивш..." - написав у соцмережі син Назар Колодубський.

Поховали захисника у рідному селі. Щиро співчуваємо рідним і близьким, побратимам... Вічна пам'ять, честь і слава Герою!

Був простим і добрим

10 листопада жителі Монастириської громади провели останньою життєвою дорогою військовослужбовця, мешканця м. Монастириська **Миколу Миколайовича ПИЛИПІВА** (1. 02. 1975 р.н.).

Світлої пам'яті Микола був добрим, простим і щирим чоловіком. У соцмережі десятки людей висловлюють співчуття з приводу смерті воїна. Зокрема Юлія Михайлівна написала:

"Вічний спочинок Колі... Нехай Господь прийме його душу, де спочивають праведні... та простить вську провину... Родині щирі співчуття. Ліля, тримайся, ти сильна... Всевишній нехай дає сили перенести таке горе, біль і втрату..."

Поховали захисника у рідному місті. Щиро співчуваємо рідним і близьким, побратимам... Вічна пам'ять і слава Герою!

Загинув на Донецчині

11 листопада жителі Білецької громади провели до місця вічного спочинку військовослужбовця, кулеметника механізованого батальйону, мешканця села Чистилів, що біля Тернополя, солдата **Володимира Михайловича СУХОГО** (9. 02. 1980 р.н.), який загинув 2 листопада під час виконання бойового завдання поблизу населеного пункту Торецьке Покровського району Донецької області в наслідок удару ворожого FPV-дрона.

"Від імені Президента України, Верховного Головнокомандувача Збройних сил України прошу вас прийняти цей прапор як символ держави, який він вірно та віддано служив..." - із цими словами скорботна родина загиблого Героя отримала прапор нашої держави, яку ціною власного життя захищав їхній син, чоловік, батько..." - йдеться у дописі Білецької сільської ради.

Поховали захисника у рідному селі. Щиро співчуваємо рідним і близьким, друзям і побратимам... Вічна пам'ять і слава Герою!

Пройшов через пекло Іловайського котла

11 листопада жителі Озернянської громади провели останньою життєвою дорогою військовослужбовця, мешканця села Сировари, що на Зборівщині, молодшого сержанта **Руслана Васильовича ЯНКІВСЬКОГО** (18. 07. 1993 р.н.), серце якого перестало битися 8 листопада через проблеми із здоров'ям, що стали наслідком участі в бойових діях.

Світлої пам'яті Руслан "свій військовий шлях розпочав ще у 2014 році, мужньо беручи участь у бойових діях АТО, пройшов через пекло Іловайського котла. З початком повномасштабного вторгнення молодший сержант Руслан Янківський без вагань знову став на захист Батьківщини. На жаль, через проблеми зі здоров'ям він був змушений повернутися додому, де його життява мандрівка передчасно обірвалася..." - повідомили в Озернянській сільській громаді.

Поховали захисника у рідному селі. Щиро співчуваємо рідним і близьким, друзям і побратимам... Вічна пам'ять і слава Герою!

Захоплювався комп'ютерною технікою

11 листопада жителі Тернопільської та Копичинецької громад віддали ос-

танню шану військовослужбовцю, командирі мінометної батареї, уродженцю с. Яблунів, що на Гусятинщині, мешканцю м. Тернополя **Михайлу Івановичу БАЧЕВИЧУ** (16. 09. 1988 р.н.), який загинув 5 серпня 2024 року під час виконання бойового завдання поблизу населеного пункту Синьківка Куп'янського району Харківської області.

Світлої пам'яті Михайло навчався у ТНТУ ім. І. Пулюя, захоплювався комп'ютерною технікою, був щирим і чуйним, чесним та відповідальним, добрим і працьовитим, хорошим сім'янином. З дружиною Мар'яною і донькою Ангеліною проживав у Тернополі. 28 травня 2024 р. пішов захищати Україну. Від серпня минулого року його вважали зниклим безвісти.

"Після тривалого очікування та сподівань рідних стало відомо про його загибель. Михайло проживав у Тернополі разом із дружиною, проте у рідному селі Яблунів залишилися його батьки та численні родичі, які з невимовним болем сприйняли цю втрату..." - повідомили у Копичинецькій міській раді. Працівники КУ "Центр надання соціальних послуг Копичинецької міської ради" висловили щирі співчуття Бачевич Світлані Леонідівні з приводу смерті її сина.

Поховали захисника на Пам'яті Героїв Микулинецького кладовища у Тернополі.

Щиро співчуваємо рідним і близьким, друзям і побратимам... Вічна пам'ять і слава Герою!

Загинув на Сумщині

12 листопада жителі Мельнице-Подільської громади провели останньою життєвою дорогою військовослужбовця, мешканця села Устя, що на Борщівщині, старшого сержанта **Андрія Михайловича АМБРОСІЙЧУКА** (25. 01. 1978 р.н.), який загинув 9 листопада під час виконання бойового завдання поблизу населеного пункту Велика Писарівка Сумської області.

Світлої пам'яті Андрій учасник АТО, був досвідченим і відважним воїном, який продовжив свою боротьбу з московськими окупантами наприкінці лютого 2022 року.

Поховали захисника у рідному селі. Щиро співчуваємо рідним і близьким, побратимам... Вічна пам'ять, честь і слава Герою!

Легко знаходив спільну мову зі всіма

12 листопада жителі Тернопільської громади провели останньою життєвою дорогою військовослужбовця, старшого майстра ремонтної рухомої майстерні безпілотних авіаційних комплексів, мешканця м. Тернополя **Івана Вікторовича ГЛИВУ** (3. 08. 1978 р.н.), серце якого перестало битися 5 листопада у селищі Золочів Харківської області внаслідок захворювання.

Як повідомив інформаційний портал "Файне місто", світлої пам'яті Іван: "востаннє поговорив з рідними зранку в день своєї смерті. Казав, що в нього все добре і поспішав на завдання. 47-річний Іван Глива помер від хвороби у селищі Золочів Харківської області. Рідні згадують Івана як добру і веселу людину. Він багато жартував і легко знаходив спільну мову зі всіма. До лав Збройних сил

України Іван Глива вступив у липні цього року, де працював на посаді старшого майстра рухомої ремонтної майстерні безпілотних авіаційних комплексів".

"Дядько завжди піклувався про мене і мого брата. Часто телефонував родині, старався бути на зв'язку. Ми вірили, що все буде добре. Будували плани про те, як він буде повертатися до нормального життя, адже війна вносить свої корективи. А тепер його немає... Ми досі не віримо. Не знаємо, як так сталося, і дуже болюче сприйняли його смерть", - розповіла журналістам "Файного міста" племінниця Анастасія.

Поховали захисника на Пам'яті Героїв Микулинецького кладовища у Тернополі.

Щиро співчуваємо рідним і близьким, друзям і побратимам... Вічна пам'ять і слава Герою!

У мирному житті був звукорежисером

13 листопада жителі Тернопільської громади провели останньою життєвою дорогою військовослужбовця, електрика-моториста відділення безпілотних авіаційних комплексів, мешканця м. Тернополя **Віталія Руслановича ЮСКЕВИЧА** (28. 05. 1993 р.н.), який загинув 14 вересня під час виконання бойового завдання поблизу населеного пункту Родинське Покровського району Донецької області.

Світлої пам'яті Віталій у 2018 р. закінчив магістратуру ТНТУ ім. І. Пулюя (факультет прикладних інформаційних технологій та електроінженерії), у мирному житті займався мистецтвом, був знайомим звукорежисером. Знайомі та близькі згадують його як доброзичливого та чуйного, працьовитого чоловіка, хорошого спеціаліста, майстра своєї справи. Захисник вступив до лав ЗСУ у 2024 році, вважався зниклим безвісти від 14 вересня 2025 року.

"Тепер хоч буде трошки веселіше на небесах, зробив їм якісний звук для ангельського хору, а коли я побачу блискавку чи веселку - знатиму, що це твої спецефекти. Дякую тобі за долю, яку ти прийняв..." - написала у фейсбуці Марічка Юрчак.

Поховали захисника на Пам'яті Героїв Микулинецького кладовища у Тернополі.

Щиро співчуваємо рідним і близьким, друзям і побратимам... Вічна пам'ять і слава Герою!

Був справжнім Героєм

13 листопада жителі Заліщицької громади провели до місця вічного спочинку військовослужбовця, мешканця м. Заліщик **Володимира Андрійовича СОТНИКА** (7. 03. 2002 р.н.), який загинув 5 листопада під час виконання бойового завдання на Донецькій внаслідок удару ворожого FPV-дрона.

Світлої пам'яті Володимир у 2019 р. закінчив Заліщицьку державну гімназію. "Володя служив Україні ще з часів ООС. Завжди усміхнений, добрий, щирий і світлий - він ніколи не втрачав віри, навіть там, де найважче. Його любов до життя, позитив і відданість побратимам залишається у серцях кожного, хто його знав..." - повідомили у Заліщицькій міській раді.

"Володя пішов служити ще у 18 років. У його великому доброму серці завжди була Україна. Осиротіли без сина мама і тато, не обійме більше Володю молодший братик..." - напи-

сали журналісти газети "Наш день".

Рідним полеглого Героя висловили сотні співчуттів, зокрема "Колектив Національного природного парку "Дністровський каньйон" висловлює глибокі співчуття заступнику директора - головному природознавцю Володимирі Чубатову з приводу неопоравної втрати - загибелі внука Володимира Сотника, воїна, який віддав своє життя, захищаючи Україну ще з часів ООС. Поділяємо ваш біль і сум..."

"Низький уклін Герою і вічна слава, батькам і рідним співчуття, а особливо дідусяві, який дуже радів його народженню..." - написала Анастасія Бабетська.

"Вовка був справжнім Героєм. Ми будемо завжди пам'ятати його мужність і відданість за кожного з нас... Для нас ти душа компанії... Ти класночуй, і ми сумуємо за тобою та любимо ще більше... Ми не кажемо прощай... До зустрічі, Вовка..." - написала у соцмережі Аліса Абишева.

Поховали захисника у рідному місті. Щиро співчуваємо рідним і близьким, друзям і побратимам... Вічна пам'ять, честь і слава Герою!

Змінив пензель на зброю

13 листопада жителі Лановецької громади провели останньою життєвою дорогою військовослужбовця, стрільця-помічника гранатометника механізованого відділення механізованого взводу, мешканця м. Ланівці, солдата **Олега В'ячеславовича ЯЦУЛУ** (27. 04. 1976 р.н.), який загинув 31 травня під час виконання бойового завдання поблизу населеного пункту Неліпівка Бахмутського району Донецької області внаслідок удару FPV-дрона. Світлої пам'яті Олег у 2002 р. закінчив Прикарпатський університет ім. В. Стефаника, працював керівником гуртків Лановецького міського комунального будинку дитячої та юнацької творчості, від травня цього року вважався зниклим безвісти.

Десятки людей у соцмережі згадують світлої пам'яті Олега як талановитого художника, хорошого педагога, доброго і щирою чоловіка.

"Як боляче... Ми всі ще надіялися, ми всі ще чекали... Талановита людина, добрий педагог. Встиг за так коротке життя зробити багато, заслужити любов своїх учнів, повагу освітян..." - написала Світлана Гнатюк.

"Назавжди залишитесь в моїй пам'яті талановитим художником та світлою людиною, хорошим наставником та чудовим вчителем! Дякую за всі знання які дали мені!" - Ірина Трофимчук.

"Пішла з життя людина, чий внесок у розвиток району, розвитку української культури - вагомий і незабутній. Яцулу Олега В'ячеславовича ми запам'ятаємо як талановитого і професійного художника, чудового педагога і добру людину. Старався, хотів, працював, навчав живопису, керамічного мистецтва, проводив арт терапевтичні заняття..." - Надія Стецюк.

"Ти був Талантом з великої літери, чудовим педагогом, чуйною людиною, люблячим татом та сином. Велика шана тобі та уклін..." - Діана.

"Художник і педагог, керівник гуртків образотворчого мистецтва та кераміки Олег Яцула від травня цього вважався зниклим безвісти під час виконання бойового завдання у гарячій точці... Олега пригадують як щирого, доброзичливого, працелюбного та відкритого людину. Він понад усе любив сім'ю та справу, якою горів. Його руки створювали прекрасне і навчали цього наступних поколінь, але коли настав час, він змінив пензель на зброю. Став на захист рідної землі, сім'ї, восьмирічного синочка, який, на жаль, уже ніколи не побачить батька... Вічний спомин про Олега завжди житиме в його учнях, яким він передав любов до мистецтва, у його творчості, що є відбитком світлої душі, у спогадах близьких та наших серцях..." - повідомили у Лановецькій міській раді.

Поховали захисника у рідному місті. Щиро співчуваємо рідним і близьким, друзям і побратимам...

Закінчення на 4 стор.

Галина ВАНДЗЕЛЯК
Фото Ярослава Станевска

Борсуківська громада продовжує зміцнювати міжнародне партнерство

■ У 2025 році не лише підписали меморандум про співпрацю з польською гміною Граєво, а й провели низку офіційних зустрічей, під час яких було визначено ключові напрями подальшої взаємодії.

Встановлення партнерства стало можливим, зокрема, завдяки підтримці Тернопільської обласної ради та особистому сприянню начальника відділу міжнародного співробітництва та промоції області Руслана Кулика. Одним із визначених напрямів стане співпраця між добровільни-

ми пожежними дружинами двох громад. Варто зазначити, що на території гміни Граєво функціонує 11 добровільних пожежних товариств, які є важливою складовою місцевої системи безпеки.

Загалом Польща має понад 150-річну традицію діяльності добровільної пожежної охорони, яка нині

є фундаментальною частиною захисту населення. Добровольці команди виконують значну частину рятувальних робіт, беруть участь у ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій і відіграють активну роль у житті громад. Для України, що живе в умовах повномасштабної війни, такий досвід є особливо актуальним: кожна територіальна громада має бути готовою до швидкої мобілізації ресурсів та оперативно-го реагування.

У Борсуківській громаді формування власної системи безпеки розпочалося ще у 2022 році, коли рішенням виконавчого комітету було створено добровільну пожежну команду та затверджено положення про її діяльність. У 2024 році громада отримала пожежний автомобіль, а нині тривають роботи з облаштування приміщення, у якому працюватимуть добровольці.

13-14 листопада у Варшаві відбулася міжнародна виставка ReBuild Ukraine, що об'єднала понад шість тисяч учасників із 33 країн світу. Серед них - урядові інституції, міжнародні організації, органи місцевого самоврядування, бізнес-партнери та інвестори. Делегацію Тернопільщини на заході представ-

ляли шість громад області, серед яких - і представники Борсуківської громади. Під час цього масштабного заходу сільський голова Роман Кухарський та його позаштатний радник Тарас Савчук мали можливість налагоджувати контакти, представляти громаду та шукати партнерів для реалізації проєктів у сфері безпеки й розвитку території.

Після завершення події, на запрошення керівництва гміни Граєво, делегація Борсуківської громади разом із представниками Тернопільської обласної ради відвідала свого польського партнера. Під час зустрічі сторони обговорили подальші практичні кроки співпраці, зокрема щодо підтримки добровільної пожежної команди в Борсуках.

У найближчий час громада очікує отримати від польських колег допомогу для оснащення та зміцнення місцевої добровільної пожежної дружини - важливого елементу безпеки та стійкості на рівні громади.

Ще на виставці ReBuild Ukraine були представлені Тернопільська, Чортківська, Бучацька, Хоростківська, Борсуківська та Шумська громади з Тернопільщини.

Галина НІТ

На здобуття Всеукраїнської премії ім. Братів Лепких претендуватимуть чотирнадцять осіб

■ 13 листопада у редакції газети "Свобода" відбулося засідання Громадської ради з присвоєння Всеукраїнської премії ім. Братів Богдана і Левка Лепких.

Під час засідання голова Громадської ради Віктор Уніят поінформував присутніх про подання на здобуття премії, що надійшли на розгляд. Члени Громадської ради (Ігор Дуда, Богдан

Мельничук, Михайло Андрейчин, Богдан Андрушків, Михайло Тимошик, Богдан Ткачик, Надія Білик, Степан Костюк, Іван Кузишин, Надія Волинець), обговоривши кандидатури, вирішили до другого туру, який відбудеться у середині грудня цього року і на якому визначатимуть цьогорічних лауреатів премії, допустити письменницю, членкиню НСПУ Галину Козак (Львів), поетесу, краєзнавця, членкиню НСПУ і НСЖУ Марію Назар (Тернопіль), підполковника капеланської служби ГУ Націо-

нальної гвардії України, ієрея ПЦУ, літератора, члена НСПУ та НСЖУ Андрія Карпенка (Дніпро), заслуженого журналіста України Миколу Шота (Тернопіль), поетесу, членкиню НСПУ Марину Джус (Кіровоградська область), письменника, члена НСПУ Ігоря Гургулу (Львів), композитора, літератора Руслана Назарішина (Чернівці), графічного дизайнера, графіка, педагога Володимира Окрутного (Тернопіль), прозаїка, фольклориста, заслуженого художника України Миколу Дмитруха

(Миколаїв-Тернопіль); фотохудожника, краєзнавця Максима Огородника (Чортків), фотографа, краєзнавця Петра Грушка (Київ), письменника Олега Майбороду (Кам'янське Дніпропетровської області), письменницю, педагога, волонтерку Ольгу Криштопу (Шептицький Львівської області), художника, дизайнера, графіка Олега Кіналя (м. Тернопіль).

Громадська рада з присвоєння Всеукраїнської премії Братів Лепких

Герої не вмирають

«Відчаснів... Нічого не сказав. Земля вкраїнська в кулаку за свідка»

Закінчення. Початок на 1 стор.

"Пішов, щоб надати допомогу побратиму, і сам загинув..."

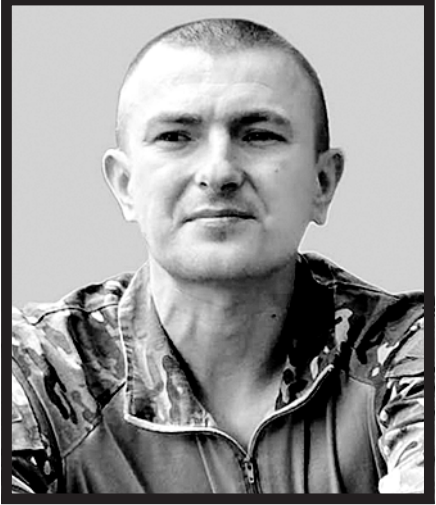
14 листопада жителі Великодєркарської громади провели до місця вічного спочинку військовослужбовця, стрільця-санітара механізованого відділення механізованого взводу, мешканця села Радосівка, що на Шумщині, старшого солдата Андрія Григоровича СОСНУ (6. 07. 1986 р.н.), який загинув 31 жовтня 2023 р. під час виконання бойового завдання поблизу населеного пункту Роботине Поліського району Запорізької області.

Світлої пам'яті Андрій "Зростав у багатодітній родині колгоспників. Мама працювала дояркою, тато - механізатором. Подружжя виховувало 4 дітей. Коли хлопцеві було 12 років - втратив тата. Тож мамі самій довелося ставити дітей на ноги. Хлопець закінчив початкову школу у рідному селі, згодом - Великодєркарську. Після того вступив до Шумського профтехучилища. Дуже хотів служити в армії. У двадцятирічному віці таки пішов на строкову військову службу, хоча й мав відстрочку за станом здоров'я... Після армії працював у сільськогосподарських підприємствах у Дедеркалах та в Радосівці. Їздив на заробітки за кордон. Покохав дівчину Ліну із сусіднього села Мізюринці. Одружилися. Забрав її у невістки у батьківську хату. У подружжя народилося двоє синочків:

Віталій, який зараз навчається у 5 класі, та Сашко - йому 4 роки. У 2016-му Андрій добровільно пішов в АТО, має посвідчення учасника бойових дій. Чоловік любив порастися біля техніки, це йому передалося від батька. Мав в обійсті трактора, автомобіля. Подружжя планувало придбати господарство у селі... У січні 2023 року Андрій приєднався до лав Збройних сил України... Чоловік був санітаром, пройшов відповідні курси й рятував життя військовослужбовцям. 31 жовтня 2023 року пішов, щоб надати допомогу побратиму, і сам загинув... 3 6 листопада 2023 року 37-річного Андрія Сосну вважали зниклим безвісти. А цими днями родина отримала сповіщення про його загибель згідно із результатами ДНК-експертизи..." - написала журналістка газети "Новини Шумщини" Мар'яна Парашинець.

Поховали захисника у рідному селі. Щиро співчуваємо рідним і близьким, друзям і побратимам... Вічна пам'ять і слава Герою!

Був відважним і відповідальним воїном

14 листопада жителі Тернопільської громади провели до місця вічного спочинку військовослужбовця, мешканця м. Тернопіль Федора Володимировича ГАВРИШКА (27. 09. 1989 р.н.), серце якого перестало битися 5 листопада на Донеччині.

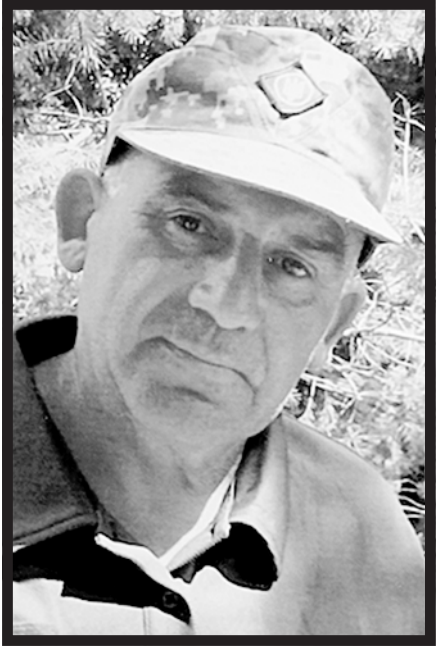
Світлої пам'яті Федір був відважним, відповідальним і вмілим воїном, водночас дружелюбним і доброзичливим чоловіком. Нехай добрий, світлий спомин про покійного захисника стане сильнішим за смерть і назавжди залишиться у пам'яті рідних, друзів, бойових побратимів, усіх, хто знав його, любив і шанував.

Поховали захисника на Пантеоні Героїв Микулинецького кладовища у Тернополі.

Щиро співчуваємо рідним і близьким, друзям і побратимам...

Вічна пам'ять і шана Герою!

Загинув під час виконання бойового завдання

14 листопада жителі Козівської громади провели до місця вічного спочинку військовослужбовця 68-ї егерської бригади, уродженця Козови, мешканця села Вісся, солдата Олега Михайловича НАГІРНОГО (6. 05. 1975 р.н.), який загинув 22 вересня 2024 року під час виконання бойового завдання поблизу населеного пункту Маринівка Покровського району Донецької області.

Світлої пам'яті Олег "закінчив Ко-

зівську ЗОШ І-ІІІ ступ. №1. Після закінчення школи здобув освіту в Тернопільському фінансово-економічному інституті. У мирному житті працював на різних посадах та підприємствах, серед яких ПАП "Агропродсервіс" та "Онур". Понад рік часу він вважався зниклим безвісти. Лише нещодавно вдалося встановити особу захисника..." - повідомили у Козівській селищній раді.

Поховали захисника у селі Вісся. Щиро співчуваємо рідним і близьким, друзям і побратимам... Вічна пам'ять і шана Герою!

Не витримало серце

15 листопада жителі Тернопільської громади провели останньою життєвою дорогою військовослужбовця, мешканця м. Тернопіль Михайла Омеляновича ЗАБОЯКА, який відійшов у засвіти 10 листопада.

Як згадують знайомі світлої пам'яті Михайла, він був добрим і щирим чоловіком, який завжди відгукувався на прохання про допомогу. "Вічна і світла пам'ять тобі, Михайле... Царство Небесне, співчуття рідним і близьким... Не забудемо, ти назавжди у наших серцях", - написала у соцмережі Іванна Вуєчко.

Поховали захисника на Пантеоні Героїв Микулинецького кладовища у Тернополі.

Щиро співчуваємо рідним і близьким, друзям і побратимам...

Вічна пам'ять і шана Герою!

Був хорошим істориком і краєзнавцем, людиною-енциклопедією

15 листопада жителі Борщівської громади провели до місця вічного спочинку військовослужбовця, меш-

канця м. Борщів, солдата Андрія Васильовича БАБ'ЮКА (12. 12. 1973 р.н.), який загинув 25 травня 2024 року під час виконання бойового завдання поблизу населеного пункту Костянтинівка Покровського району Донецької області.

Світлої пам'яті Андрій - історик і педагог, який багато років викладав у школах Борщівщини. У березні 2024 р. він став на захист України, а від кінця травня минулого року вважався зниклим безвісти.

"Сумна звістка надійшла сьогодні до нашого музею. Ряди Небесного війська поповнив наш колега, воїн-Герой Андрій Васильович Баб'юк. Високопрофесійний вчитель, історик, краєзнавець. Його ім'я давно відоме на освітянській ниві. Адже багато років Андрій викладав у багатьох школах Борщівщини. Людина-енциклопедія, історик-фахівець. Нам неймовірно пощастило, що Андрій працював у нашому колективі. Він завжди вмів зацікавити відвідувачів цікавою екскурсією та щирістю у спілкуванні. Чудовий колега, хороший товариш. До останнього ми вірили і сподівалися, що він живий. Але, на жаль, наші надії не оправдалися. Глибоко сумуємо і щиро співчуваємо його родині", - йдеться у повідомленні Борщівського обласного краєзнавчого музею.

"Андрію, даруючи тобі життя, твоя мати відійшла до вічності. Душаючи про щасливе життя всіх нас,

до вічності відійшов ти. Півтори року рідна Борщівщина з молитвою чекала на тебе, бо ти вважався зниклим безвісти. Ти так багато років викладав історію, яку творили наші Герої. І закінчив свій земний шлях, творячи історичну мить перемоги..." - написав у соцмережі о. Володимир Заболотний.

Поховали захисника у рідному місті. Щиро співчуваємо рідним і близьким, друзям і побратимам...

Вічна пам'ять і слава Герою!

Любив Україну і Бога

15 листопада жителі Золотопотіцької громади провели до місця вічного спочинку військовослужбовця, солдата мінометного відділення, мешканця села Миколаївка, що на Бучаччині, Олександра Степановича ОРОБЧУКА (15. 05. 1990 р.н.), який загинув 16 травня під час виконання бойового завдання поблизу населеного пункту Новогорівка Сватівського району Луганської області.

Світлої пам'яті "Олександр, народжений в селі Миколаївка, був випускником Бучацького колегіуму імені Святого Йосафата (2007 р.). Учителі пам'ятають його як допитливого, відповідального та щирою патріота, який особливо цікавився історією України та правознавством. У своєму випусковому альбомі він написав: "Любити Україну - це шанувати рідні звичаї, мову, культуру... Ми повинні шанувати та любити Україну і Бога". За фахом - юрист. Тривалий час проживав в Італії, але у найважчий час для Батьківщини повернувся, щоб її захистити. Добровільно вступив до Збройних сил України..." - написав у соцмережі о. Йосафат Ковалюк.

Поховали захисника у рідному селі. Щиро співчуваємо рідним і близьким, друзям і побратимам... Вічна пам'ять і шана Герою!

В. Н.

У чому вартість людської душі...

Життя - це не назавжди, і ніхто не знає, коли настане та мить, коли серце зробить свій останній подих. Але якщо в ньому було хоч трохи Любові - тоді не страшно вмирати.

Ми часто женомось за тінями: за речами, славою, визнанням, силою. Ми намагаємось довести світові, що варті чогось, хоча вартість людської душі не в грошах і не в званні. Вона - у чистоті серця, у вмінні любити, прощати, допомагати, співчувати. Усе, що ми колись купили, залишиться тут. Усе, що ми колись будували руками, зітреться пилом часу. Але те, що ми будували серцем, залишиться у вічності. Там, де вже не буде болю, зради, заздрості, ні грошей, ні кар'єр, а буде лише одне питання: чи вміє ти любити? Коли душа покидає тіло, вона шукає не золото, не документи, не свідоцтва про досягнення. Вона шукає світло. А світло - це Бог. І тільки той, хто жив з Богом, хто хоч трішки навчився любити, знай-

де шлях додому. Тому поки ти дихаєш, поки бачиш небо і чуєш спів птахів - дякуй. Пробачай. Люби. Молися. Кажі добрі слова тим, кого любиш, поки вони можуть їх почути. Не відкладай обійми на потім, бо потім може не настати. І коли настане той останній ранок - ти не злякаєшся. Бо знатимеш, що жив не даремно, що твоя любов не зникла, а лише перейшла у вічність. І там, на тому березі, тебе зустріне Той, Хто створив тебе з любові - і з любов'ю чекатиме твого повернення. Живи серцем. Бо тільки серце живе вічно.

Ігумен Саватій СОБНО

Листопад

У нього такі повільні, плавні, текучі енергії... Він уже нікуди не поспішає, адже він мудрець. А мудрецям уін нема куди спішити. Холодно, похмуро... лише де-не-де ще жовтіє листя вишні, горіхів і винограду; здалеку воно схоже на вогнище, до якого хочеться підійти і зігріти руки... Решта дерев уже безлисті, сонні, байдужі до світу... Листопад не має багатства кольорів, він - це оголеність. Він - це зачистка перед дверима зими. Листопад ретельно готується до зустрічі із нею. Один ранок був навдивовижу теплим, і так гарно і м'яко пахло зів'я-

лим листям! Лише ранки дають такі чисті і прозорі запахи, бо в обід, вдень чи під вечір усі запахи змішуються, сплітаються, втрачають гостроту... Люблю листопад. Саме цього місяця мені по-особливому смакує квашена капуста. Я її колись не любила, ми її заготовлювали на зиму багато і щедро! Цілу бочку, а може, й дві... А тепер люблю... поливаю олією, бажано нерафінованою, ріжу цибульку і смакую. Саме такий особливий смак листопаду. А потім настане зима, біла, чиста і свіжа... принесе Різдво і дідух. Листопад уже готує для неї дорогу...

Неля ДРИБОТІЙ

Плетена сукня

Світлана Олегівна засяяла від щастя. Воно, наче медовою хвилиєю, прокотилося їй нутром, низу від живота до очей, і вилилося в сонячну усмішку, яка засліпила усе довкілля. Назустріч ішов він - Петриковий тато...

Так вона називала цього чоловіка. Батька одного зі своїх вихованців. Працювала Світлана вихователькою в старшій групі дитсадка. Виховувала двох маленьких донечок. Стас, чоловік Світлани, був на заробітках в сусідній Польщі, рятував їхню молоду сім'ю від бідності. Він був стриманим та серйозним чоловіком. У свої тридцять спізнав важкого хліба заробітчанства. Рано залишився без батьків, тому відразу після школи влаштувався на завод робітником. Потім зустрів Світлану, яка навчалася в педагогічному виші у їхньому місті, і вони побралися, організувавши скромну вечірку. Стас ніколи не говорив Світлані ніжних слів та гарних компліментів, був скупим на любові. А Петриковий тато! Цей статенний сорокарічний чоловік не обділяв увагою Світлану Олегівну.

Вона вміла чудово плести гачком. Отож коли діти спали, займалася рукоділлям, щоб завідувачка не бачила. Або ввечері, коли залишались кілька дітей, вона сяде під грибочком і плете своє улюблене мереживо. Якось Петриків тато, який завжди забирав сина пізно, помітив виховательку за цим заняттям. - О, то ви справляє майстриня, маєте золоті руки! А що плетете, якщо не секрет? - запитав захоплено. - Сукню, - розгорнула червоне диво Світлана. - Яка краса! Яка витончена робота, очей не відвести! - сипав похвалу, наче бісер у квіти, чоловік. З тих пір і став затримуватися в дитсадку. Коли всіх дітей уже розбирав, а робочий день ще не закінчувався, вони сиділи під кущем бузку на лавочці і бесідували про все на світі. Петрик грався в пісочниці, Світлана плела, а Петриків тато сидів біля неї близько-близько і розповідав цікаві історії. Світлана Олегівна закохалася.

Вона вже не уявляла свого життя без Івана. Проте, щоб розлучитися з чоловіком, не думала, а стати коханкою мріяла. Деколи Іван підвозив її додому, інколи до свекрухи, яка опікувалася онуками. До дитсадка дівчатак ще не давали, бо вони часто хворіли. Нинішній понеділок видався похмуро-дощовим. Осінній вітер зривав з дерев ще недавно золоті, а нині мокро-руді листки і жбурляв під ноги перехожим. Світлана поспішала на роботу. На душі було кепсько - вона не любила холоду. Єдине, що її тішило, - зустріч з Іваном. Нині одягнула сукню, яку на вихідних закінчила, тому почувалася королевою. В групі оглянула себе в дзеркалі - красива! Сукня підкреслювала її привабливі форми. Розчесала скуйовжене вітром волосся, підмалювала вуста. Дітей ще не було. Після вихідних їх приводили пізніше, та Петрик завжди приходив першим, бо Іван поспішав на роботу. А ось і вони. Іван привітався і зробив великі круглі очі. - Ти - богиня! Неперевершена робота, - він на хвилю змовк, а потім тихо запитав, звертаючись офіційно: Світлано Олегівно, я давно вас хочу про щось просити, але ніяк не намілююся.

Світланине серце закалатало, як дзвін. - Ну, нарешті, сталося! - заспівала душа. - Просіть, проси... - ледве вимовила самими губами, які розплилися в солодкій усмішці. - Та хочу просити, щоб ви сплели таку сукню моїй дружині, в неї за місяць день народження. Світлану, наче обухом по голові вдарили. - Ні, ні, пробачте... Я замовлень не виконую, - ледве видихнула в розпачі і пішла до спальні. Їй хотілося плакати, кричати, проклинати весь світ, але вона, наче камінна, сіла на дитяче ліжко і дивилася у вікно. Там дощ стівав по шибках, наче її слюзи. Раптом вітер вкинув жмут листя, яке за мить зникло, лише одинокий кленовий листок приліпився до шибки. Вихователька встала і пішла до групи подивитися, що робить Петрик. Івана вже не було. Цього дня Світлана подумки попросила пробачення у свого чоловіка і твердо вирішила, що більше ніколи не піддасться на чари чужих компліментів... Раїса ОБШАРСЬКА

Засмучена Аміна вже й не знала, що має робити. Життя скотилося в прірву. Її не лише коханий зрадив, рідні теж несподівано відвернулися від молодіці. Пригадувала останні події, і болючі слюзи виступали на очі...

Дівчина вийшла заміж за розлученого Матвія. Так закохалася в бізнесмена, що навіть не з'ясувала справжньої причини його попередніх стосунків. Вона тоді була, наче засліплена коханням. Матвій лише раз прохопився, що колишня народила байстрюка, а він не збирається виховувати чужих дітей. Усе було чудово до певного моменту. Через чотири роки, коли Аміна завагітніла, Матвія, наче підмінили і їхні стосунки максимально зіпсувалися: - Це точно моє дитя? - перепитував.

- Хочеш мене образити? - обурювалася дружина. - Ти й так після пологів називаєш мене коровою, зовсім перестав поважати. Я лишень на кілька кілограмів поправилася. - Статистика свідчить, що тридцять відсотків чоловіків не є справжніми батьками новонароджених. Не хочу бути серед них. - І що ти пропонуєш? - Зробимо тест ДНК. - Гаразд, згода. Проте потім результат 99,9 процентів теж не задовольнив благовірного. - Один відсоток сумніву, - казав коханий. - Тому, прощайся. Збирай речі і йди, куди хочеш. - Ти зовсім збожеволів? - не вірила ницим словам спантеличена Аміна. Проте Матвій не жартував. Кричав, що братиме від життя все найліпше, але без спиноризовів. Ніхто й ніколи не порушить його власний комфорт. Виставив її на вулицю з місячним Олексійком.

Тепер вони мешкають втрійох: Наталя, Марина і Буся. Живуть в ошатному старовинному місті Чортків. Іх тут не називають ВПО, а шанують і люблять у великій українській родині. Наталя працює в дитсадку, як і колись, Маринка навчається в школі, а Буся щодня з нетерпінням чекає на них і завжди хвилюється - чи повернуться?.. Буся - біла морська свинка з чорними вушками та довгою шерстю, що густо покриває її маленьке тіло. Її купили в Ізюмі на Маринчине семиріччя. Як раділа дівчинка, дивлячись на миле створіння із чорнощими очима, блискучими, як намістинки! Назвали її Бусинкою. Дівчинка подружилася з нею, годувала та доглядала, а Буся від задоволення муркотіла, як кішечка. Клітка, яку придбав чоловік, була

Максим мовчки дивився на телефон. Розмова була закінчена, але ніякої ясності це не принесло.

- Як це більше не приходить? - вголос промовив він. - Це ж мій будинок, моя квартира... Він швидко помчав додому. Відчинила дружина: - Максиме, значить, це правда?.. Максима з Оленою познайомив спільний друг - Денис. Дівчина була чарівна, все як він любив: ніжна, ласкава, завжди підтримує будь-яку пропозицію. Що ж сталося? Одружилися, все було, як раніше: спільний відпочинок, багато тем для спілкування. Потім декрет: Максим взяв відпустку на два місяці, і вони разом осягали ази батьківства. Так, потім він вийшов на роботу, але завжди без нагадувань виконував свої обов'язки. А зараз дочка пішла в садочок. Кілька місяців тому Олена вийшла на роботу, ось тут все і змінилось... Вона стала якоюсь дратівливою... Ну так... І зараз цей дзвінок: - Не приходить, я не хочу жити з тобою. Я зрозуміла, що ми різні люди і не підходимо один одному... Зрозуміла це тільки через 8 років! Максим сперся на спинку крісла. Сьогодні доведеться переночувати в офісі, а завтра щось вирішувати. Тут

Загладити провину

Жінка з острахом тоді усвідомила, що була зручною річчю, поки прибирала й готувала. А діти йому зовсім не потрібні. Розгублена Аміна подалася до родинної квартири. Але там мама мовчала і вину вато посміхалася, а сестра просто лютувала: - Чого приперлася? - питала розлючена Мар'яна. - Тобі ж ненька шикарне весілля зробила. Ти пішла до чоловіка. А тут місяць зовсім нема. Я з двома неповнолітніми дітлахами, ще мій коханий і мама, за якою треба доглядати. Така у нас колись була домовленість? Чи ти вже забула? В схвилюваній Аміні зовсім руки опустилися. Вона перебувала у повній безвиході. В душі було гідко за такий безсердечний прийом. Перебирала в думках знайомих, проте не хотіла нікому набридати. Відразу подзвонила до колижаник, своєї куми, яка, вислухавши її, миттю мовила:

- Зараз з Миколою за тобою заїдемо. Тільки не хвилюйся, - підтримала її подруга. А через місяць до Аміни приїхав батько, якого не бачила вже багатьох років. Він пішов від них, коли Аміні виповнилось п'ять років. - Амінко, - говорив тато, - життя - довга, а не тиха річка. Ти опинилась у скруті. Маєш повне право зневажати мене. Я негідний називатися батьком. Окрім того, що передавав гроші, все ж не виконував належно своїх батьківських обов'язків. Я тоді геть заплутався. Але дозволь мені взяти на себе відповідальність за тебе й дитинку. Колись я покинув свою сім'ю, коли з коханкою зіштовпівся. Та не склалося ні з ким через дурну голову. З тих пір провину відчуваю, совість мучить. Не додав тепла, хоча й допомагав матеріально. Соромно, що пропустив стільки років зростання кровинок. Вининив неправильно. Хочу бодай частково виправити

великою та простою. - Та у ній і кролик поміститься, - жартувала Наталя. А Маринка тішилася, що буде де Бусі бігати та гуляти. У їхній затишній квартирі на третьому поверсі багатоповерхівки з'явилася ще одна мешканка, вірніше, членкиня сім'ї - ніжна, лагідна і дуже розумна...

25 лютого 2022

року ніхто не повірив, що почалося вторгнення. Але місто охопила велика напруга. Люди знімали гроші з банкоматів, скуповували продукти, метушилися. Метушилася і Буся, відчувачи біду. А вже 26 лютого ворожі літаки скинули перші бомби на Ізюм. Від вибухів Буся забилася в куток клітки, її маленьке серце вискакувало з грудей. У місті не стало газу, зник зв'язок, у людей почалася паніка. Наталя з чоловіком, Маринкою та старшим сином обстріляли перешкоди в коридорі, Бусю теж брали з собою. Та коли не стало світла і тепла, то усі перебралися до підвалу дитсадка, де працювала Наталя. Було дуже страшно. Ніхто не знав, чого чекати, що буде завтра чи за хвилину. Чоловіки, ризикуючи життям, в дворі розпалювали багаття та варили їсти. П'ятеро дітей, що опинилися з батьками в укритті,

були весь час біля Бусі. В темному сирому підвалі вона стала розрадою для маленьких мешканців. Показувала їм концерти - бігала кліткою, пишала, навіть через голову переверталася. Діти сміялися - страх відступав, вони забували про голод та спрагу. Якось люди з підвалу дізналися, що неподалік є справжнє бомбосховище, де перебуває в рази більше людей, і туди волонтери привозять хліб та воду. Послали гінця, щоб повідомив про них. А обстріли не вщухали, в Ізюмі вже проходила лінія фронту. Десь за тиждень до підвалу забіг солдат з ліхтариком: - Жінки! діти, хто хоче жити, через п'ять хвилин збір на вулиці, - випалив і щез за дверима. Наталя вхопила документи, дітей, попрощалася з чоловіком і вибігла на вулицю. Буся залишилася в окупованому Ізюмі... Вони їхали автобусом, де вікна були без скла, міцно притулившись до підлоги, вкриті осколками. Найбільше мучила совість, що залишили Бусю. Адже безпорадна тваринка у цій ситуації сама собі не зможе допомогти. Але куди було її брати? Коли самі не знали, куди йдуть. Як плакала Маринка за Бусею, як шкодувала Наталя, що залишили її! Сувора реальність розлучила їх. Вибіралися. Вижили. Спершу добралися до Слов'янська, потім поїздом прямували до Львова. У вагоні людей було набито, як осе-

Навіщо мені ще хтось

він. - Ти забула, що квартира моя і Оренда до шлюбу? Плена зблідла, так, вона забула. - Так, ви тут прописані, але я можу тут жити на законних підставах. Тому, ти живеш спокійно і не перешкоджаш моїм зустрічам з донькою. Чужих чоловіків сюди не води! А якщо що раз захочеш заміж, тоді познайомиш нас з Ганнусею зі своїм обранцем. Зрозуміла? - Що, навіть не запитаєш, чому я хочу розлучення? - роздратовалася вона. - А я вже запитав, - сумно відповів він. - Ти відповіла. Більше не хочу з'ясовувати стосунки... Розлучення, значить розлучення. Максим попрощався з донькою. Уже на виході його поклікала Олена. - Максиме, - вона стояла розгублена. - Значить, це правда? У тебе дійсно є інша жінка? Максим зупинився на порозі. - Щооо? - ошелешено видав він. - Ти з чого таке взяла! - Мені Денис сказав. Він давньо натякав про це... Кілька місяців тому, в ті вихідні, коли ти сказав, що поїхав до нього, я тобі подзвонила, але ти не відповідав. Тоді я

набрала Дениса, він сказав, що ви не домовлялися про зустріч... А потім він сказав, що бачив, як ти на своїй машині їхав з дівчиною... - тихо відповіла вона. - Я і на роботу вийшла, думала, що в декреті зовсім змінилася і стала нудною, ось ти і... Максим нічого не розумів. - По дорозі до Дениса я заїхав до матері, до неї приїхала племінниця. Мама попросила підвезти її до вокзалу, Денис ж поруч живе, ось я і погодився... Це все? А як же, що ми не підходимо один одному? - Мені було неприємно, - Олена заплакала. - Я хотіла, щоб ти теж відчув, як мені недобре... Максим підійшов і обійняв дружину. - Тихіше ти, - він ніжно гладив її по голові, поки Олена плакала на його плечі. - Нікого у мене крім вас немає. Не треба мені нікого... У мене вже є дві чарівні дівчинки. Навіщо мені хтось ще? Олена посміхнулася. - Ходімо додому... Нам треба багато про що поговорити, - Максим тихо зачинив двері в квартиру. - А з Денисом я сам розберуся! Софія БЕРЕЗНЕВА

колишні помилки. Зробив правильні висновки. Маю надолужити втрачене. Тепер, якщо хочеш, запрошую жити до себе у власний будинок. Обіцяю завжди піклуватися про вас. Більше не залишиться сам на сам зі своїми проблемами. - А звідки про мене дізнався? - запитувала здивована Аміна. - Твоя мама подзвонила, всю правду гірко розповіла. Гайда, рідна, поїхали до мене, - щиро запрошував він. Аміна, не вагаючись, збрала речі. Тато взяв на руки онучка і вони оселилися у новому помешканні. Батько став головою сім'ї, найбільшою підтримкою, вирішував усі базові питання. У нього з'явився реальний шанс реабілітуватися. Через три роки, коли розпочалося повномасштабне вторгнення росії в Україну, батько пішов добровольцем на фронт. Згодом опинився в штурмовій бригаді. Аміна виховує сина і часто, коли є змога в тата, спілкується з ним, з найріднішою людиною. Адже він став прикладом справжнього чоловіка і захисника. Приймав її з дитиною з дорогою душею. Донька пишається татусем та неймовірно хвилюється, коли з ним немає зв'язку. - Сонечко, - якось сказав батько, - я тобі дарую на будинок оформив. Хоч якось спокійну роки нашої розлуки. Тримаюся заради вас, мої світлячки. Люблю тебе й Олексійка, заслуговує на все найкраще. Дуже сумую за вами. Так хочеться просто зараз обійняти тебе і вдихнути неповторний солодкий запах онука. І якщо мамі з меркантильною Мар'єю зовсім нестерпно стане жити, нехай переїжджає до тебе. Разом буде веселіше... Оксана ВОЛОШИНА

■ Головна сфера діяльності Петра Федорів («Дальнич»), нашого земляка, - боротьба проти ворожої агентури і провокаторів, збір інформації про антиукраїнські плани ворогів. Праця важка і виснажлива, бо, крім фахових знань, вимагала надзвичайно високих якостей і уміння конспіративно приховувати свою діяльність.

"Дальнич" повністю відповідав цим вимогам. Завдяки йому попередили низку ворожих заходів, спрямованих на ліквідацію окремих провідників ОУН та командирів, врятували наше підпілля від запланованих ворожих ударів. Народився Петро Федорів 20 листопада 1910 р. у патріотичній родині в с. Криве колишнього Бережанського повіту. Батько працював на залізниці, мати вела домашнє господарство. Навчався Петро у Бережанській гімназії, де належав до молодіжної організації "Пласт". У 1929 р. вступив на юридичний факультет Львівського університету, тоді ж став членом підпільної ОУН. Проводив широку культурно-просвітницьку роботу у своєму та сусідніх селах Бережанського і Підгаєцького повітів. Одночасно брав активну участь у студентському житті Львова, часто виконував кур'єрські доручення ОУН. Польська поліція, підозрюючи Петра у належності до

підпільної організації, кілька разів його заарештовувала. Уперше юнака затримали у 1931-му, потім у 1934 р., під час масових арештів у зв'яз-

ку із вбивством польського міністра Броніслава П'єрацького, та у 1938 р. після нападу на поліційну станицю у Гаях біля Львова. Петро Федорів просидів у львівській тюрмі аж до 1939 року. Під час німецької окупації він перебував на Лемківщині, де займався організаційною роботою ОУН. Після розколу ОУН у 1940 р. "Дальнич" залишився одним із соратників Степана Бандери. З початком німецько-радянської війни Петро Федорів у складі Північної похідної групи перебував на Київщині. У вересні 1941 р. його арештувала німецька поліція у м. Васильків і відправила до Львова. За допомогою друзів сміливцю вдалося утекти.

Відтоді він увесь час перебував у підпіллі, в референтурі Служби безпеки проводу ОУН. Одружився з підпільницею Теофілею-Іриною Бзовою із с. Носів, що на Підгаєччині. Вінчання відбулося у Львові в 1942 році. Навесні 1945 р. за наказом провідника ОУН Романа Шухевича Петро Федорів разом з дружиною працювали у проводі ОУН на Закерзонні. Тут національно-визвольну боротьбу очолював його близький друг Ярослав Старух, родом з Козівщини. Заступником з політико-ідеологічних питань був Василь Галаса. Крім звичних завдань Служби безпеки, "Дальнич" розгорнув ши-

року дипломатичну діяльність.

Петро Федорів за посередництвом зв'язкової Галини Лебедович передавав до американського посольства організаційні матеріали та літературу про збройну боротьбу відділів УПА. І нині у бібліотеці парламенту США є низка матеріалів, які стали доступними для публікацій на сторінках Літопису УПА. Серед них - інформація про бойові дії куреня УПА "Сірі вовки" під командуванням "Бистрого" у південних районах Тернопільщини.

У 1945-1947 рр. на загарбаних українських землях відбулися масові бої відділів УПА, які обороняли корінне населення, котре силоміць виселяли із споконвічних українських земель. Значну частину українців до 1945 р. переселили, а тих, що залишилися, насильно у 1947 р. перевезли на колишні німецькі землі, передані Польщі за розробленою операцією "Вісла".

Головною базою підпільного перебування "Дальнич" були терени Белзького повіту, тепер Томашів-Любінського. Його кривка містилася в с. Річиця, інколи він користувався також кривкою місцевого провідника "Кармелюка". У вересні 1947 р. оперативна група польської піхоти та відділи УБП (безпеки) за допомогою сексотів відшукали кривку "Кармелюка", у якій

тоді перебували: Петро Федорів-"Дальнич", зв'язкова і кур'єр Галина Лебедович-"Звенислава", "Шиголь", "Кармелюк" і два бойовики - "Смолій" та "Крет". Бій повстанців з польськими окупантами тривав кілька годин. Загинули "Кармелюк", "Шиголь" і "Смолій". У загазованій кривці знепритомніли "Дальнич", "Звенислава" та "Крет". Їх витягли з кривки і привезли до тюрми в Явужно; лікарям вдалося їх урятувати.

Судову справу Петра Федорів розглядав військовий трибунал 20 січня 1950 р., який засудив його до страти. "Дальнич" відкинув пропозицію польської служби безпеки просити про помилування. Його розстріляли у світлий понеділок Христового Воскресіння 11 квітня 1950 року.

Восени 1947 р. польська поліція заарештувала дружину Петра Федорів Теофілю-Ірину Бзову. Після допитів і катувань військовий трибунал засудив її на 12 років тюрми.

У 2001 р. в с. Кривому на Козівщині, біля батьківської садиби, встановили бронзове погруддя Петра Федорів, яке виконав скульптор Роман Дяківський. Усе своє молоді життя Петро Федорів цілковито віддав великій справі - визволенню української нації з неволі та боротьбі за здобуття Української самостійної соборної держави.

Його досвід конспіративної і дипломатичної боротьби використовують відділи ССО ЗСУ у теперішній війні з московськими рашистами.

Ігор ОЛЕЩУК

■ Спорт

«Нива» знову зазнала поразки

■ 16 листопада в шістнадцятому турі у першому поєдинку другого кола чемпіонату першої ліги "Нива" приймала одеський "Чорноморець".

Загалом історія зустрічей "Чорноморця" та "Ниви" налічує 20 матчів. У 2005 р. команди зустрічалися в Тернополі в 1/32 фіналу Кубка країни (одесити перемогли 3:1). 19 разів їхні шляхи перетиналися у чемпіонаті України (Вища та перша ліги): 13 зустрічей виграв "Чорноморець", 4 - "Нива".

Нагадаємо, що цьогоріч у стартовому поєдинку першого кола тернопільські футболісти в Одесі зазнали мінімальної поразки - 2:1, хоча й згодом жовто-зеленим зарахували поразку 3:0 за внесення до рапорту арбітра прізвища футболіста та участь у матчі футболіста, який не мав права брати участь у поєдинку, тож вболівальники "Ниви", після трьох поспіль поразок у чемпіонаті, сподівалися, що "Нива" зуміє взяти реванш в одеситів і здобути нарешті очки. Перший тайм тривав у повільному темпі, тому й небезпечних моментів біля воріт обох команд було обмаль. На третій хвилині гру господарів після передачі зі штрафного від Мар'яна Мисика загострював Сергій Давидов, але його удар був доволі неточний.

Гості поступово намагалися більше контролювати м'яча, але їхні атаки також не несли загрози воротам "Ниви", і доволі несподівано вони відкрили рахунок. Таким же

несподіваним виявився й дальній удар з лівої досвідченого Ярослава Ракіцького для воротаря тернополянина Володимира Шаруна - 0:1.

Після пропущеного м'яча футболісти "Ниви" заграли активніше. І мали чудову нагоду, щоб зрівняти рахунок. Після удару Валентина Напуду з правого флангу воротар "Чорноморця" відбив м'яча, а першим на добиванні виявився Юрій Тлумак, який з кількох метрів пробив вище воріт.

На початку другої половини зустрічі воротар "Чорноморця" зреагував на удар зі штрафного Мисика, а Мар'ян Бац не встиг на добивання. Гості також відповіли гострим атаками, але в одному з випадків надійно зіграв воротар "Ниви", а в іншому - захисники. Загалом у другому таймі футболісти

вболівальники побачили ще два забиті м'ячі. Початку за одеситів відзначився Герич, але суддя поєдинку не зарахував гол через порушення правил в атаці, а на останній хвилині основного часу - після передачі Мисика влучного удару по воротах "Чорноморця" завдав Мілан Михальчук, але суддя також не зафіксував взяття воріт через суперечливий офсайд в момент передачі. Тут ще варто згадати удар Андрія Демиденка, який зумів парирувати голкіперу гостей. На доданих хвилинах "Нива" пробувала зрівняти рахунок, але безуспішно. Тож знову чергова поразка "Ниви".

Після цієї поразки "Нива" із 22 очками займає 7-му сходинку турнірної таблиці.

"Нива" (Тернопіль) - "Чорноморець" (Одеса) - 0:1 (0:1).

Гол: Я. Ракіцький (12).

"Нива": Володимир Шарун, Андрій Демиденко, Олександр Гереча, Мар'ян Бац, Іван Паламарчук, Мілан Михальчук, Юрій Тлумак (Радіон Посевний, 76), Сергій Давидов, Денис Резепов (Андрій Бей, 63), Мар'ян Мисик, Валентин Напуда (Дмитро Галадей, 55). Головний тренер: Юрій Вірт.

22 листопада в сімнадцятому турі чемпіонату першої ліги "Нива" грає тиме на виїзді із запорізьким "Металургом".

ФК «Самбір-Нива-2» здобув перемогу з мінімальним рахунком

■ 12 листопада у вісімнадцятому турі другої ліги групи А тернопільський ФК "Самбір-Нива-2" зустрічався на виїзді із чернівецькою "Буковиною-2", яка провела номінально домашній поєдинок у Кам'янці-Подільському.

тракувати. Непоганий шанс, щоб збільшити рахунок, мали Андрій Дем'янчук з Максимом Крамарчуком. На 84-й хвилині, після удару Владислава Мендрука і сей-

на боці "Буковини-2". Забили хороший м'яч після стандартів, коли відзначився Бац. Потім суперник перебував на гру в три захисники, з'явилися вільні зони в обороні, і ми добре цим скористалися - Пежинський забив другий гол. У кінцівці зустрічі трохи втратили концентрацію: при своєму ауті пропустили, але загалом гра була цікавою, сподіваюся, і для вболівальників також. Ще раз хочу подякувати хлопцям за відповідальність і за результат, який ми здобули".

ФК "Буковина-2" - "Самбір-Нива-2" - 1:2 (0:1).

Голи: М. Бац (38), М. Пежинський (84). - Є. Князев (90+4). "Самбір-Нива-2": Артем Борис, Мар'ян Бац, Максим-Любомир Шута, Андрій Дем'янчук, Володимир Матусевич, Богдан Біздинський, Вадим Садовник, Максим Пежинський (Олександр Хомишак, 93), Назар Ващишин(Дмитро Дударев, 66), Владислав Мендрук, Максим Крамарчук(Юрій Болюк, 87). Старший тренер - Роман Марич.

У дев'ятнадцятому турі 17 листопада "Самбір-Нива-2" прийматиме аутсайдера турнірної таблиці - одеську "Реал-Фарму".

Кубок світу 2025/26 з біатлону. Розклад змагань

■ 29 листопада етапом Кубка світу у шведському Естерсунді стартує сезон-2025/26 Кубка світу з біатлону. Загалом у графіку змагань дев'ять етапів, однак головним стартом сезону стануть Олімпійські ігри, які відбудуться у лютому 2026 року в Італії.

Тож, шановні любителі біатлону, зберігайте календар, щоб не пропустити жодної гонки.

1-й етап (Естерсунд, Швеція).

29.11.2025. 14:15. Естафета 4х6 км, жінки; 29.11. 17:55. Естафета 4х7,5 км, чоловіки; 30. 11. 15:00. Одиночна змішана естафета; 30.11. 17:40. Змішана естафета; 2.12. 16:30. Індивідуальна гонка 15 км, жінки; 3.12. Індивідуальна гонка 20 км, чоловіки; 5. 12. 17:00. Спринт 7,5 км, жінки; 6. 12. 17:30. Спринт 10 км, чоловіки; 7.12. 14:15. Гонка переслідування 10 км, жінки; 7. 12. 16:15. Гонка переслідування 12,5 км, чоловіки.

2-й етап (Гохфільцен, Австрія). 12. 12. 12:25. Спринт 10 км, чоловіки; 12.12. 15:15. Спринт 7,5 км, жінки; 13. 12. 13:00. Гонка переслідування 12,5 км, чоловіки; 13. 12. 15:15. Естафета 4х6 км, жінки; 14.12. 13:00. Естафета 4х7,5 км, чоловіки; 14. 12. 15:45. Гонка переслідування 10 км, жінки.

3-й етап (Анси, Франція).

18.12. 15:15. Спринт 7,5 км, жінки; 19. 12. 15:15. Спринт 10 км, чоловіки; 20. 12. 13:15. Гонка переслідування 10 км, жінки; 20.12. 15:45. Гонка переслідування 10 км, чоловіки; 21. 12. 13:15. Масстарт 12,5 км, жінки; 21. 12. 15:45. Масстарт 15 км, чоловіки.

4-й етап (Обергоф, Німеччина).

8. 01.2026. 15:10. Спринт 10 км, чоловіки; 9. 01. 15:15. Спринт 7,5 км, жінки; 10. 01. 13:00. Гонка переслідування 12,5 км, чоловіки; 10.

01. 15:25. Естафета 4х6 км, жінки; 11.01. 12:00. Естафета 4х7,5 км, чоловіки; 11.01. 15:15. Гонка переслідування 10 км, жінки.

5-й етап (Рупольдінг, Німеччина).

14.01. 15:30. Естафета 4х6 км, жінки; 15.01. 15:30. Естафета 4х7,5 км, чоловіки; 16.01. 15:30. Спринт 7,5 км, жінки; 17.01. 15:30. Спринт 10 км, чоловіки; 18.01. 13:30. Гонка переслідування 10 км, жінки; 18.01. 16:00. Гонка переслідування 12,5 км, чоловіки.

6-й етап (Нове-Место, Чехія).

22.01. 19:15. Індивідуальна гонка коротка, 15 км, чоловіки; 23.01. 19:15. Індивідуальна гонка коротка, 12,5 км, жінки; 24.01. 14:15. Одиночна змішана естафета; 24.01. 16:15. Змішана естафета; 25.01. 16:15. Масстарт 15 км, чоловіки; 25.01. 19:15. Масстарт 12,5 км, жінки.

Олімпійські ігри 2026 (Антгольц-Антерсельва, Італія).

8.02. 15:05. Змішана естафета; 10.02. 14:30. Індивідуальна гонка 20 км, чоловіки; 11.02. 15:15. Індивідуальна гонка 15 км, жінки; 13.02. 15:00. Спринт 10 км, чоловіки; 14.02. 15:00. Спринт 7,5 км, жінки; 15.02. 12:15. Гонка переслідування 12,5 км, чоловіки; 15.02. 15:45. Гонка переслідування 10 км, жінки; 17.02. 15:30. Естафета 4х7,5 км, чоловіки; 18.02. 15:45. Естафета 4х6 км, жінки; 20.02. 15:15. Масстарт 15 км, чоловіки; 21.02. 15:15. Масстарт 12,5 км, жінки.

7-й етап (Контіолахті, Фінляндія).

5.03. 18:05. Індивідуальна гонка 15 км, жінки; 6.03. 17:10. Індивідуальна гонка 20 км, чоловіки; 7.03. 14:40. Масстарт 12,5 км, жінки; 7.03. 16:40. Естафета 4х7,5 км, чоловіки; 8. 03. 14:30. Естафета 4х6 км, жінки; 8. 03. 17:55. Масстарт 15 км, чоловіки.

8-й етап (Отеля, Естонія).

12.03. 2026. 16:15. Спринт 10 км, чоловіки; 13.03. 16:15. Спринт 7,5 км, жінки; 14.03. 14:30. Гонка переслідування 12,5 км, чоловіки; 14.03. 17:00. Гонка переслідування 10 км, жінки; 15.03. 13:35. Одиночна змішана естафета; 15.03. 15:40. Змішана естафета.

9-й етап (Голменколлен, Норвегія).

19.03. 17:15. Спринт 7,5 км, жінки; 20. 03. 17:15. Спринт 10 км, чоловіки; 21.03. 15:45. Гонка переслідування 10 км, жінки; 21.03. 17:15. Гонка переслідування 12,5 км, чоловіки; 22.03. 14:45. Масстарт 12,5 км, жінки; 22.03. 17:45. Масстарт 15 км, чоловіки.

Борщівський "Олімп" очолив турнірну таблицю

■ 14-16 листопада у Житомирі відбувся другий тур чемпіонату України з волейболу серед чоловічих команд другої ліги сезону-2025/2026 група "Захід", у якому беруть участь дві команди з Тернопільщини - "Олімп" з Борщова та "Поліція охорони-ЗУНУ-ШВСМ-Динамо-2" (Тернопіль).

У п'ятницю борщівські волейболісти перемогли команду "Подільські скелі" (Кам'янець-Подільський) - 3:0 (26:24, 25:22, 25:21), а "Поліція охорони ЗУНУ ШВСМ Динамо-2" в трьох партиях зазнала поразки від команди "Житомирський агротехнічний фаховий коледж" - 0:3 (21:25, 20:25, 22:25).

Наступного дня "Олімп" впевнено здолав "Нетішин КДЮСШ УСО" - 3:1 (25:17, 25:11, 21:25, 25:18), а "Поліція охорони ЗУНУ ШВСМ Динамо-2", за рівної гри, поступилася команді "Подільські скелі" - 2:3 (21:25, 16:25, 25:20, 25:21, 19:21).

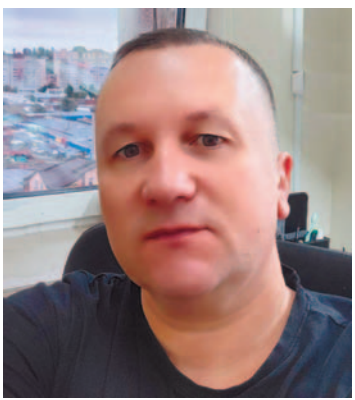
У неділю "Поліція охорони ЗУНУ ШВСМ Динамо-2" здолала "Нетішин КДЮСШ УСО" - 3:1 (25:18, 25:21, 20:25, 25:20), а "Олімп" - "Житомирський агротехнічний фаховий коледж" - 3:0 (25:20, 25:22, 25:18).

Після двох турів і шести зіграних поєдинків в "Олімп" 17 очок і 1-е місце турнірної таблиці, а в "Поліції охорони ЗУНУ ШВСМ Динамо-2" - 7 залікових пунктів і 6-а сходинка.

Танцюристи з Тернополя Яна Ярکا та Руслан Заверуха здобули перемогу на Міжнародному турнірі Berlin Open-2025. Змагання відбулися в Німеччині. Вони виборили перше місце у категорії U12 Open ST (європейська програма) та друге місце у категорії U12 Open LA (латиноамериканська програма). Тренер - Олександр Федчишин.

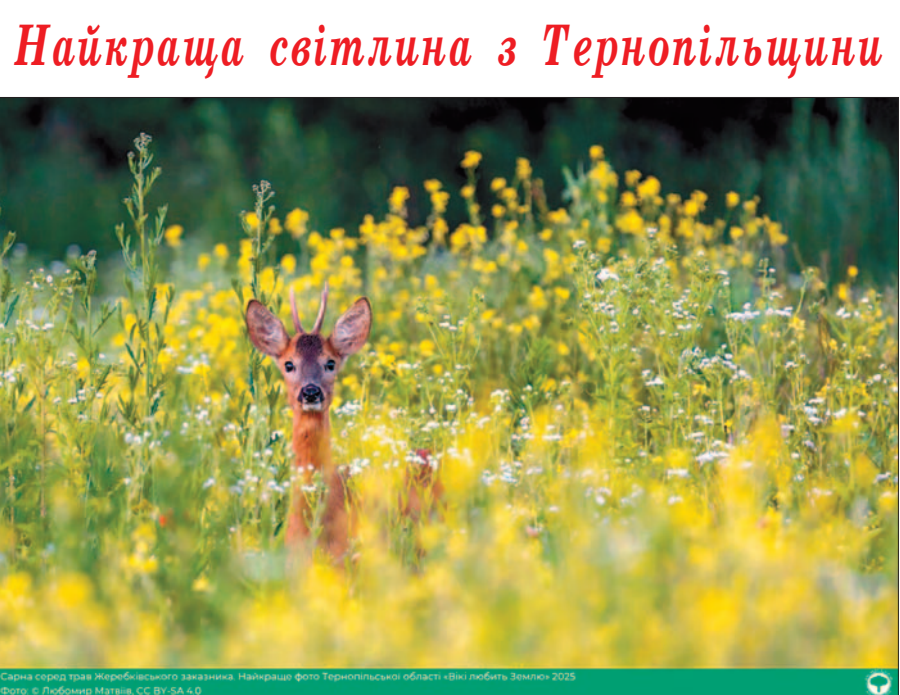
12 листопада зустрів свій день народження - 45-річчя - **Зіновій Зіновійович БАЛИК**. Бажаємо імениннику міцного здоров'я, добробуту, життєвих сонячних днів та довголіття.

Щоб спокій і мир панували в родині,
Щоб щастя всміхалось при кожній годині!
Нехай обминають вас болі й тривоги,
Хай стелиться довга життєва дорога.
Хай легко працюється, гарно живеться,
Все віється, множиться і удається!
Мирного неба, щастя без краю,
Усього найкращого ми вам бажаєм!

З найкращими побажаннями добра -
дружина Зоряна, дочка Інна,
теща Галина Василівна,
а також друзі та колеги.

Світлина Любомира Матвіїва стала однією з найкращих на міжнародному фотоконкурсі. Чоловік фотографував сарну на теренах Жеребківського заказника. Результати найкращих світлин оприлюднили на сторінці "Вікі любить Землю Україна". До слова, "Вікі любить Землю" -

«Коли зброя мовчить, говорять ікони»

Під такою назвою у Тернопільській міській бібліотеці-філії №4 для дорослих, що на бульварі Данила Галицького, відбулося урочисте відкриття персональної виставки ікон керівниці творчої майстерні "Під Покровом Богородиці", іконописиці, волонтерки та громадської діячки Наталі Війтович.

Унікальність експозиції полягає в тому, що ікони написані на дошках від ящиків з-під боєприпасів. За словами авторки, кожна ікона уособлює силу духу, надію та непереможність українців, над якими стоїть Господь, і віру людей у перемогу та мир. Виставка має на меті показати, що навіть у час випробувань українці знаходять натхнення у творчості та молитві.

Наталія Війтович займається іконописом уже п'ять років. Однак останні пів року її творчість набула особливого значення. Син Наталії служить у Збройних силах України. Сім місяців тому він зник під час виконання бойового завдання, і відтоді від нього немає жодної звістки.

Саме син розповів матері, що командир наказав спалити дошки від боєприпасів, які накопилися на позиціях. Тоді пані Наталя попросила не палити, а передати їй, щоб написати на дошках ікони. На жаль, син не встиг виконати це прохання. Це зробили інші військові.

На ящиках з-під боєприпасів Наталія Війтович написала вже 14 ікон. Виставка відкрита для відвідувачів упродовж листопада.

Товстенська церква св. Архистратига Михаїла Буцацької єпархії УГКЦ вважається однією з найкрасивіших не лише в окрузі, а й на Тернопільщині.

Перша письмова згадка про неї датується 1700 роком, який є, ймовірно, і роком заснування греко-католицької громади. Друга церква була дерев'яною і послужила до 1912 року. Нинішню зводили за проектом уродженця цього містечка, архітектора Яна Кароля Сас-Зубицького упродовж більш як чверть століття і освятили у 1939 році. Кожен, хто проїжджає дорогою Тернопіль-Чернівці, любить цим шедевром білокам'яної архітектури, що збудована у стилі українського бароко. Коли видатний український поет, Герой України Дмитро Павличко побачив її, то висловив про неї своє захоплення такими словами: "Це - пісня зодчих, зафіксована у камені".

До березня 1946 р. на парафії служили такі греко-католицькі парохі: о. І.Левицький (1869-1886), о. І.Кочержук (1886-1930), о. А.Навольський (1930-1946). Після війни храм під тиском комуністичної влади був зачинений, але о. А.Навольський продовжував свою нелегальну душпастирську діяльність до останніх днів свого життя й відходу до вічності аж до 1965 року. Під час комуністичних часів церква заз-

Урочини освячення іконостасу

нала поневір'яння і розорення, бо саме в ці часи частково був демонтований і знищений іконостас. Після відновлення діяльності церкви св. Архистратига Михаїла у 1990 р., впродовж 14 років душпастирював о.І.Смішко. Тоді ж він створив тимчасовий іконостас, який служив до недавніх часів. З приходом деканом Товстенського деканату Буцацької парафії УГКЦ о. І.Леськів у 2004 р., духовне життя набрало нових обертів. Особливий життєдайний імпульс духовності надала єпископська візитація владики Буцацької єпархії УГКЦ Димитрія Григорак.

При храмі почали діяти: церковне братство, спільнота "Матері в молитві", вівтарна дружина, молодіжна християнська організація "Українська молодь Христові", братства "Апостольство молитви", "Апостольство доброї смерті", гуртки читання біблії та псалтиря.

Декан о. І.Леськів кілька років тому виступив з ініціативою зведення нового іконостасу, який відповідав би вимогам часу і рівню храму як пам'ятки архітектури. Для його створення запросили відомого українського художника-різьбяра Євгена Храпливого. Він за короткий час розробив авторський

проект, в який вклав увесь свій талант та професійне вміння. Мистець працював вдень і вночі, тож невтомна і наполеглива праця художника увінчалася успіхом. Створений мистцем іконостас не лише оновив церкву, а й став його окрасою поряд із дерев'яною фігурою св. Архистратига Михаїла. І саме у день свята і празника товстенської церкви відбулося урочисте освячення новоствореного шедевра - іконостасу. На цю величну подію прибули священники, гості зі Заліщанщини, Чортківщини та Тернополя. Чин посвячення здійснив у колі парафіан та отців єпископ Буцацької єпархії УГКЦ Димитрій Григорак. Уродженець містечка і почесний громадянин Товстога, голова Спілки слов'янських письменників України і ТОФ УФК, поет Володимир Барна щиро привітав усю парафіяльну спільноту та духовних наставників, гостей зі знаковою подією у духовному житті парафії, подякував владі Буцацької єпархії УГКЦ Димитрію Григораку та пароху о. Ігорю Леськіву за створення й посвячення іконостасу, а також вручив їм Почесні грамоти Українського фонду культури.

Галина ЗАЯЦЬ, завсектором відділу культури Товстенської ОТГ

Господиня царства хризантем

Вочевидь, не знайдеться жодної представниці слабкої половини людства, чиє серце не було б залюблене в оці пізні квіти. Ті, що відчайдушно цвітуть собі сірої, похмурої осінньої днини, сміючись прями́сною в очі падолисту, - по суті, в пору передзим'я. Ті, що нерідко випросяють сонце і в першу сніжну хуртовину.

Зазвичай захоплюємося стійкістю хризантем, що допізна милують око та гріють душу цвітом на клумбах у наших садках, пише chortkiv.city.

Такої краси множино перед брамою та й на самому обійсті квітникарки Ірини Клим із села Шманьківчики. Як мовиться в народі - до вибору, до кольору: не відвести очей. І мимоволі можна загубитися в тому розмаїтті.

Знайомились. Пані Ірині - 34 роки. Вирощуванням квітів (не лише хризантем) займається тринадцять років.

"У студентські роки, - розповідає, - це було просто захоплення, а потім переросло у власну справу".

Свого часу закінчила Львівську політехніку, працювала у Чорткові на державній роботі. Проте з декретної відпустки, в яку пішла з народженням синопка Лук'яна (хлопчині тепер дев'ять років), на попереднє місце праці не повернулася, цілковито присвятивши себе квітникарству.

"Робота важка, проте приносить неабияке задоволення", - констатує ця молода і тендітна жінка. Додає, що їй відчутно допомагають мама з татом - Тетяна та Володимир Клими. Залежно від сезону на їхньому обійсті вирощується чимало різних квіткових видів та сортів. Крім традиційних восени хризантем, ще й весняні братчики, маргаритки, чорнобривці, жоржини. І ще, і ще... То для озеленення клумб, садиб. Чимало видів у підвісних вазонах - літні: петунія, сурфурія, гортензія. На них також неабиякий попит.

"Багаторічні кущі та хризантеми вирощуємо у відкритому ґрунті, - деталізує квітникарка. - А весняні квіти - в парнику".

Поговорити з пані Ірою в час "пік", тобто напередодні задушних днів, виявилось справою справді проблемною. Адже хтось іде чи простує до її садоби з попереднім наміром, а ще чимало авто зупиняються, угледівши ось такі "поверхи" пропонованої краси на узбіччі центральної траси. Словом, справді завзівно. Тож ми спілкувалися одного з вечорів, коли надворі вже добре спочинило. Проте моя співрозмовниця квапилась: робота ще триває, устигнути б.

"Родзинкою" знайомства з квітникаркою Іриною Клим стало лише вирощування квітів. Вона ще й власноруч виготовляє для пропонованої краси тару-"вдяганку". Йдеться про надзвичайно популярні тепер кошики зі штучного ротангу.

Сировину замовляє по інтернету. Так само й технічні посудини (відра) замість форм. І плеті-корзини або під об'ємні букети, або ж - під вазони: більші та менші. Кольорову гаму підбирає ще в замовленні. І білий, і молочний, коричневий різних відтінків - беж, каштан, сіре срібло...

"Матеріал надзвичайно цільний, твердий, тож працювати з ним важко", - зізнається щиро. Воно й справді: адже, щоб надати штучній лозі бажаної форми, доводиться прикладати купу фізичних зусиль. Однак майстриня неабияк старається, щоб з-під її рук виходили найдосконаліші вироби. Так собі поставила: кошики - суттєве і гармонійне доповнення до вирощуваної краси. Оригінальний та практичний садовий декор, свіже віяння часу.

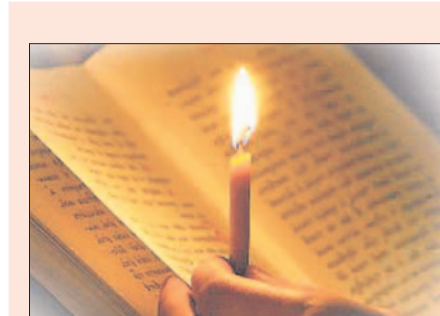
"Тепер є попит на осінню квітку. А прийде весна - продиктує свої потреби. Бо людям краса потрібна завжди", - підсумовує нашу розмову.

Так і є: написаний, проте сотні разів повторюваний постулат: "Краса врятує світ". Тим більше, такий крихкий, як тепер.

Написано серцем

Мені так хочеться до тебе

Мені так хочеться до тебе.
Ти, наче поруч, за вікном.
Я мов торкаюсь до тебе.
Закрила очі...ніби сон.
Мені так хочеться до тебе.
Крізь шибку чую я тепло.
Ти усміхаєшся до мене.
Вдихаю запах крізь вікно.
Мені так хочеться до тебе.
Ти у тумані мов стоїш.
Гуляє місяць ясний в небі.
А ти усміхнений мовчиш.
Мені так хочеться до тебе.
У ту далеку голубину.
Там, де зоря сіяє в небі.
Де пролітає в хмарах тінь.
Мені так хочеться до тебе.
Зустріти знову й обійняти.
Кружляти з місяцем у небі.
Та більш тебе не відпускати.
Мені так хочеться до тебе.
Злетіти в небо, наче птах.
Щоб усміхався ти до мене.
Любов горіла у очах...
Мені так хочеться до тебе.
Кружляти в танці, наче цвіт.
А ти у зорях біля мене.
Один в душі на цілий світ.
Мені так хочеться до тебе.
Я, мов блиночка, одна.
Душею лину я у небо.
Там, де живе твоя душа..
Мені так хочеться до тебе.
У снах з тобою я лечу...
Не покидай мене...не треба.
Без тебе мучюсь...і кричу...
Мені так хочеться до тебе.
Хоч будуть грози і дощі...
Хоч сніговиці й заметілі.
Хоч буревій у душі...
Мені так хочеться до тебе.
Ти у душі моєї живеш.
Ти, наче янгол білий з неба,
До мене хмарами ідеш...
Мені так хочеться до тебе.
Та не знайти стежину ту...
Ти прилітай зорею з неба.
Тебе зустріну... і знайду...
Марія ВІТЕНКО

"Доброго дня, рідна "Свободо". Мені 30 років, а за плечима - пуста. Не маю ні дітей, ні коханого чоловіка. Думаю, у всьому винен мій старший брат... Отож, розповів усе спочатку. Я вийшла заміж у юному віці. Мені було 17 років, а чоловіку - 19. Перед тим ми зустрічалися два роки і дуже кохали один одного. Я була з бідної сім'ї, тому коханий хотів забрати мене до себе. Зіграли пишне весілля. Батьки нареченого запросили багато гостей. Ми були дуже щасливі.

Наступного дня приїхав мій старший брат Григорій. Він вибрався за те, що не встиг на весілля, бо тільки повернувся із заробітків. Тоді розплакався, розказав, що заробляв гроші, щоб відкрити власний бізнес, а їх вкрали у поїзді. Говорив, що має

Магічне віконце

Реклама

Чи можна позичати подаровані гроші?

багато боргів і не знає, чим їх віддавати. Попросив мене позичити йому певну суму з подарованих на весілля грошей. Звичайно, розчулена його словами, не довго думаючи, я віддала йому гроші.

З того дня усе пішло шкереберть. Чоловік, дізнавшись про мій вчинок, дуже розсердився. Казав, що хотів, щоб ми поїхали на відпочинок, купили меблі до хати. А я без його дозволу таке вчинила. Пам'ятаю, тоді сильно обурилася, запевнила, що брат неодмінно поверне гроші, звинуватила коханого у тому, що він не довіряє моїй сім'ї. Та його підозри не були безпідставними. Григорій зник. Вже минуло стільки років, а я досі його не бачила, знаю тільки, що він живе десь за кордоном, має сім'ю, діток і власний бізнес.

А ми з чоловіком так розсварилися через ті гроші, що через пів року розлучилися. З того часу я самотня. А як з'являється у моєму житті якийсь чоловік, то він, як правило, або одружений, або непераядна людина.

Дорога "Свободо", передай мою листа народній цілительці Любі Іванівні Завадівській. Знаю, що вона допомогла вже не одній людині, може, порадить і мені, куди звертатися, і чи справді те, що я позичила весільні гроші, могло спровокувати нещастя у житті.

Світлана, м. Тернопіль"

- Шановна Світлано, не засмучуйтесь, у вас не той вік, щоб так бити на сполох. Буде у вашому житті ще сімейне щастя, варто тільки у це повірити.

Хочу вас заспокоїти, позичені негарні гроші можуть завдати негараздів вашому сімейному бюджету, але аж ніяк не завдати родинному затишку чи призвести до розпаду сім'ї.

Пані Світлано, причиною ваших негараздів в особистому житті можуть бути пороби. Пригадайте, чи була у вашого коханого дівчина, яка його любила і, відповідно, ненавиділа вас. Обов'язково зверніться до спеціалістів, нехай подивляться, чи є у вашому житті магійний вплив.

Та, як би там не було, Світлано, знайте, ви молода, вродлива жінка, у вас ще все попереду. На все свій час!

Р.С. Дорогі читачі "Свободи", якщо у вас є запитання, чи ви потребуєте поради або допомоги, пишіть до нас, і ми звертаємось із вашими листами до бережанських цілительів, а відповіді публікуватимемо у газеті. Якщо ж ви особисто хочете поспілкуватися з Любою Іванівною чи Андрієм Завадівськими, телефонуйте: (097)554-63-18, (098)030-07-25.